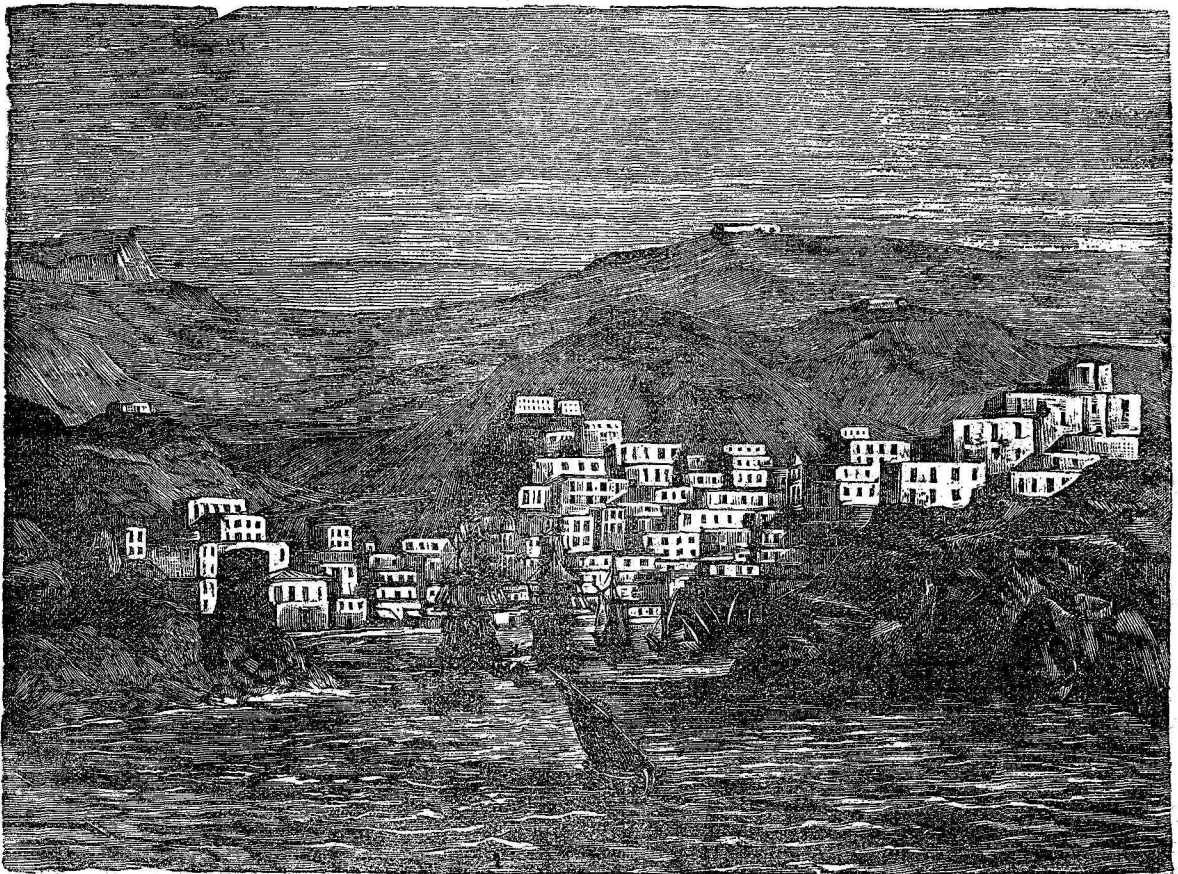

ἤτιστα τὴν γαλήνην ἣν εἶχον ἀπωλέσει ἐν τῇ τύρβῃ τῶν πόλεων, ἐσκεπτόμην πολλάκις ὅτι ἡ ἐλευθερία εἶναι ἐνστικτόν τι τῆς ἡμετέρας φύσεως, τότε ἐνόουν διατί οἱ Ἀθίγγανοι ἐμμένουσιν εἰς τὸν πλάνητα βίον των καὶ στήνουν τὴν σκηνὴν των, σήμερον μὲν ὑπὸ τὸ ψιθυρίζον φύλλωμα τῶν δασῶν καὶ αὖριον ἐπὶ τῆς ἀχανοῦς πεδιάδος, τέκνα τῆς Ἀσίας εἶχον τὸ θάρρος ν' ἀντισταθῶσιν κατὰ τῆς τυραννίας, ἐνῶ ἡμεῖς ἀσθενέστεροι ἐκύψαμεν τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ βάρος ζυγῶν παρανόμων. Ἐκ τούτου γεννᾶται ἐν ἡμῖν ἡ ἀνησυχία, ἥτις μᾶς κυριεύει καὶ ἐν μέσῳ τοῦ μᾶλλον ἡσύχου βίου· ἐκ τούτου οἱ πόθοι οἱ ἀναπτερούμενοι, ὅσα-

ψυχίαν τῶν προφητῶν καὶ ἐνεπνέοντο, ὡς ἐκεῖνοι ὑπὸ τοῦ αἰωνίου τῆς δικαιοσύνης Θεοῦ. Ἄς βασιλεύσῃ λοιπὸν πανταχοῦ ἡ ἐλευθερία, ὅπου ἡ εὐδαιμονία δὲν εἶναι λέξις κενή! Ἄς πλέξωσι στεφάνους, ὅσοι εἶναι ἄξιοι αὐτῆς καὶ ἃς θέσωσι περὶ αὐτὴν προπύργιον τὰς καρδίας των. Εἴθε ὁ οὐρανὸς νὰ προστατεύῃ αὐτὴν ἐπεκτείνων τὸ κράτος αὐτῆς ἐπὶ τῆς γῆς. Εἴθε νὰ ἐναγκαλισθῇ ποτε, ὡς μήτηρ φιλόστοργος καὶ ἀμερόληπτος, πάντα τὰ τέκνα τῆς, εἴθε ὁ ἐκ τῶν ὀχθῶν τοῦ Ἰστροῦ Ῥωμοῦνος καὶ ὁ υἱὸς τῆς Ἰταλίας γονυπετεῖς νὰ δυνηθῶσι ποτε νὰ τῇ προσφέρωσι λατρείαν καὶ νὰ ἐνισχυθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἐμπνευσμένου βλέμματός της!

Η ΥΔΡΑ

κις ἀναπνεύσωμεν τὴν αὐραν θαλάσσης ἢ ὁρέων ἀγῶστων εἰς ἡμᾶς· διότι ἐὰν προωρίσθμεν διὰ τὸν ἐν κοινωνίᾳ βίον, δὲν προωρίσθμεν ὁμῶς καὶ διὰ τὴν κατὰ πίστιν καὶ τὴν δουλείαν.

Ἡ ἐλευθερία εἶναι λοιπὸν ὁ φυσικὸς νόμος τῆς ὑπάρξεώς μας, εἴθε νὰ δυνηθῶμεν ἐν ἀνάγκῃ νὰ χύσωμεν τὸ αἷμά μας ὑπὲρ αὐτῆς! Πόσον ἐξευγενίζομεθα προφέροντες τὸ μέγα αὐτῆς ὄνομα, ὅπερ μᾶς ἐμπνέει τὴν περὶ τῆς πνευματικῆς ἡμῶν καταγωγῆς συναίσθησιν! Πόσον ἡρωϊκὰ εἶναι τὰ αἰσθήματα, ἅτινα διεγείρει εἰς τοὺς ἀγαπῶντας αὐτήν! Εὐδαιμονες, ὅσοι ἀνῆγειραν τὴν ἐλευθερίαν ἐκ τοῦ τάφου, διότι εἶχον τὴν μεγαλο-

Εἴθε πανταχοῦ τῆς γῆς φέρουσα τὰ βήματά της νὰ ἐδηγήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα πρὸς τὴν τελειότητα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας.

Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ

Ὁ Δημήτριος Βούλγαρης ἐγεννήθη τῇ 1802 ἐν Ὑδρᾷ ἐκ πατρὸς Γεωργίου, τοπάρχου τῆς νήσου. Ὁ βίος του ἔσχε τὸ ἐξαιρετικὸν προνόμιον νὰ συμπαρακολουθῇ τὸν βίον ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους ἀπὸ τῆς ἐπανάστασεως τοῦ 1821. Διὰ τοῦτο βλέπομεν τὸν Δημήτριον

Βούλγαρην αγωνιστήν κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν κατὰ τὸ ἔτος 1832· μετὰ ταῦτα περιώρισθη εἰς τὴν πατρίδα του ὅπου ἐπὶ δεκαετίαν διετέλεσε δήμαρχος τῆς Ἰδρας· ἀπελύθη δὲ τῆς θέσεως ταύτης ὡς μὴ ἀναγνωρίσας τὴν σεπτεμβριανὴν μεταπολίτευσιν. Ὡς πρωθυπουργὸς προσεκλήθη τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1855 διαδεχόμενος τὸ ὑπουργεῖον τοῦ ἀειμνήστου Μαυροκορδάτου, ἐκυβέρνησε δὲ μέχρι τοῦ

λιτικῇ του ἐπιρροή ὑπέστη βαθμυδὸν τὰς συνήθεις εἰς πάντα πολιτευόμενον ἀλλοιώσεις· ἔκτοτε ἐντὸς 14 ἐτῶν ἐχρημάτισε ἑξάκις πρωθυπουργὸς τὸ 1863, τὸ 65, τὸ 66, τὸ 68, τὸ 71 καὶ 74. Ἀπεβίωσε τὴν 29 Δεκεμβρίου 1877 κατὰ τὴν 1 1/2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν. Ἡ κηδεία του ἐγένετο ἐπισημοτάτη, πάντων τῶν πολιτικῶν, τοῦ διπλωματικοῦ σώματος, καὶ ἄλλων ἀνδρῶν τῶν ἀνωτέρων τάξεων καὶ πλήθους ἀ-

1857· δύο ἔτη μετὰ ταῦτα ἤρξατο τὴν κατὰ τοῦ Ὁλῶνος ἀντιπολίτευσιν, εἰς τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ ὁποίου συνετέλεσεν ὑπὲρ πάντα ἄλλον, ὁμοθυμῶς ἀναγνωρισθεὶς ὡς ἀρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως. Αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι ἦσαν αἱ διασημότεραι τοῦ βίου του· ἡ δημοτικότης του κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἦτο μεγάλη. Μετὰ τὴν ἔλευσιν τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως Γεωργίου ἡ πο-

πείρου παρακολουθοῦντος, καίπερ τοῦ καιροῦ ὄντος ψυχροῦ καὶ βροχεροῦ. Ἐν τῇ ναφ' ἀνέμενε τὸν ἐπίσημον νεκρὸν ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς μεταβάς προηγουμένως. Λόγοι δ' ἐπικηδεῖοι ἐξεφωνήθησαν τρεῖς, ὑπὸ τοῦ κ. Σαριπόλου, ὑπὸ τοῦ κ. Κουπιτώρη καὶ ὑπὸ τοῦ κ. Πονηροπούλου. Ὁ βασιλεὺς μετὰ τὴν ἐπικηδεῖαν τελετὴν ἡσπάσθη τὸν νεκρὸν, ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ

υιού του Γεωργίου και ἀπῆλθε. Ἡ δὲ κηδεὶα ἐξηκολούθησε τὴν εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Ἐνταῦθα ἐξεφώνησαν ἐνώπιον πολλοῦ παρισταμένου πλήθους ἐπιταφίους ὁ κ. Δαμαλάς, ὁ δικηγόρος κ. Βαλασσόπουλος ἐν ἐλεγείῳ ἐμμέτρῳ, ὁ ἐξ Ὑδρας φοιτητῆς κ. Παρίσης ἐμμέτρως ἐπίσης, καὶ ὁ ἐξ Ἀνδρου κ. Κολοκοτρώνης. Ἐννέα παρὰσσημα ἔφερον ὁ Δημήτριος Βούλγαρης, ὧν πέντε μεγαλοσταύρους. Ἐπὶ τοῦ φερέτρου τοῦ τέσσαρες μεγάλοι ἐφέροντο στέφανοι, ἀνατεθέντες ὁ μὲν ὑπὸ τῶν Ὑδραίων, ὁ δὲ ὑπὸ τῶν Σπετσιωτῶν, ὁ τρίτος ὑπὸ τῶν Ποριωτῶν καὶ ὁ τέταρτος ὑπὸ τῶν πολιτικῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ. Ἡ καρδία τοῦ Δημητρίου Βούλγαρη, τῇ ἐπιμόνῳ αἰτήσῃ τοῦ κ. Πλατούτσα, ἐξήχθη καὶ παρεδόθη ὑπὸ τούτου τῷ βουλευτῇ κ. Κατσικογιάννῃ, ὅπως φυλαχθῇ, ἕως οὗ ὁρίσῃ περὶ αὐτῆς ἡ οἰκογένεια τὴν ἀρμοζούσαν δέσιν.

Η ΡΟΖΑ

Η ΤΑ ΔΥΟ ΦΡΟΥΡΙΑ

[Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 24.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἡ Ῥόζα ἐπιστρέφουσα ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν, τὴν ὁποῖαν κρυφίως ἔκαμεν εἰς τὸν πατέρα της, θειάθῃ ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου. — Εἰδοποιεῖ οὗτος τὴν δέσποιναν τοῦ Φρουρίου, ἥτις κατὰ συνέπειαν ὑπάρχει εἰς τὸ δεσποτήριον καὶ ἀκροάζεται τὴν συνδιάλεξιν τοῦ Ἰππότου μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ῥόζας.

Οὕτως ἐπὶ τινὰς ἔτι ἐβδομάδας ἡ ἀξίεραστος αὕτη νεᾶνις, μόλις δεκαπενταετής, ὑπέφερε τὸ ἐπίπονον ἔργον ἀπλῆς ὑπηρετρίας, ἵνα δύναται νὰ βλέπῃ ἐκ διαλειμμάτων τὸν ἑαυτῆς πατέρα καὶ νὰ παρέχῃ εἰς αὐτὸν ἀνακουφισίν τινα. Ἡ θέσις της ἦτο τὴν ὀλιγώτερον δυσάρεστος ἢ κατ' ἀρχάς, ἔνεκα τῆς ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολῆς τῆς διαθέσεως της κυρίας της. Διότι ἀπὸ τινος καιροῦ τὸ ἦθος αὐτῆς ἐβαλτιούτο, ὥστε σπανίως ἐπέπληττε τινα μὲ τρόπον μεγάλῳφον καὶ χυδαῖον, ὡς πρότερον· εἰς δὲ τὴν Ῥόζαν, οὔτε μία τραχεῖα λέξις ἐλέχθη ἀφ' ἧς ἡμέρας αὕτη ἔσωσε τὸν πεσόντα εἰς τὸ φρέαρ μικρὸν Ἐδάρδον.

Ἡμέραν δὲ τινα ὁ γηραιὸς ἐπιστάτης ἀνέφερε κατ' ἰδίαν εἰς τὴν δέσποιναν τοῦ Φρουρίου, ὅτι τὴν παρελθούσαν νύκτα, εἰς ὥραν προκεχωρηκυῖαν, εἶδε κόρην τινὰ φοροῦσαν, ἵνα μὴ γνωρισθῇ, ἐπανωφόριον καὶ κρατοῦσαν δέσμην τινὰ καὶ μικρὸν φανάρι, πλησίον τοῦ δωματίου, ὅπου ἦτο περιορισμένος ὁ κύριος Ἐλβέρτος. «Νομίζω,» εἶπεν «ὅτι ὑποπτεύσασα τὴν παρουσίαν μου ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ τόσον ταχέως, ὥστε πρὶν φθάσῃ ἐγὼ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ δεσποτηρίου, ἥτις φέρεται εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ θυρωροῦ, αὕτη ἐπρόφθασεν ἐξελθούσα νὰ κλειδώσῃ αὐτήν· ἀκροασθεὶς δὲ δὲν ἤκουσα τίποτε. Ὁ δὲ κύριός μου θεωρεῖ τὸν δεσμώτην τοῦτον, ὡς τὸν μέγιστον αὐτοῦ ἐχθρόν, καὶ φοβοῦμαι μήπως συνωμοσίαι τις διωργανίσθῃ πρὸς ἀ-

πολύτρωσίν του ἢ πρὸς πυρπόλησιν τοῦ Φρουρίου.» Τέλος δὲ ἐπρότεινεν ὁ ἐπιστάτης νὰ μετατεθῇ ὁ Κύριος Ἐλβέρτος εἰς μίαν τῶν ὑπογείων εἰρκτῶν καὶ νὰ φρουρῇται ἐκεῖ μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ Κυρίου Ἐμβῆ. «Πιστέ μου ἐπιστάτα,» εἶπεν ἡ Κυρία Χίλδα, «πρόσεχε τὴν νύκτα ταύτην καὶ ἂν ἡ αὕτη κόρη πλησιάσῃ τὸ δωμάτιον τοῦ δεσμώτου, μὴ τὴν ἐμποδίσῃς νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸ, ἀλλ' εἰδοποίησόν με πάραυτα· διότι ἐπιθυμῶ ν' ἀκούσω ἐγὼ τὴν συνομιλίαν καὶ οὐδεὶς ἄλλος.»

Ἐκ τῆς ἀγγελίας ταύτης ἡ Κυρία Χίλδα ἀνησύχησεν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Πρέπει νὰ ἦτο βεβαίως, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ἡ Ῥόζα, ἥτις ἐπεσκέφθη τὸν Ἰππότην περὶ τοῦ ὁποῖου ὁ κύριος Ἐμβῆς ὠμίλησε πολλάκις μετὰ μεγίστης πικρίας καὶ ἐνηδρύνετο ὅτι κατέστησεν αὐτὸν διὰ βίου αἰχμάλωτόν του. Ἡ Ῥόζα μικρὸν διαφέρει παιδίου κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ διὰ τοῦτο εἶναι δυνατόν, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, νὰ καταπεισθῇ νὰ συντρέξῃ εἰς τὰ πρὸς ἐκδίκησιν σχέδια τοῦ πεφυλακισμένου. Ὅθεν ἔμεινεν ἄυπνος· κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον ὁ ἐπιστάτης ἀνήγγειλεν εἰς αὐτήν ὅτι τὸ αὐτὸ πρόσωπον εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου Ἐλβέρτου. Ἀμὰ ἀνηγγέλη τοῦτο, ἡ Κυρία Χίλδα ἡγέρθη καὶ ἀκολουθοῦσα τὸν γέροντα ἐπιστάτην, διέβη τοὺς ζοφεροὺς θόλους καὶ ἀφήσασα αὐτὸν μετὰ τοῦ φωτὸς ἀρκούντως μακρὰν τοῦ δωματίου, ἐπλησίασεν ἄνευ θορύβου εἰς τὴν θύραν οὖσαν ὀλίγον ἀνεωγμένην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἡ Ῥόζα ἤρχισεν νὰ λέγῃ· «Αὕτη εἶναι ἡ αἰτία, ἀγαπητέ μου πάτερ, δι' ἣν δὲν σὲ ἐπεσκέφθην τὴν παρελθούσα νύκτα. Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἀμυδρῶς πῶς εἶδον εἶναι, ἴσως προωρισμένος νὰ διαδεχθῇ τὸν ἀγαθὸν στρατιώτην, ὅστις τώρα εἶναι ἀσθενής. Φοβοῦμαι μήπως καὶ ταύτην τὴν στιγμήν ἐπιτηρεῖ νὰ μὲ συλλάβῃ. ὦ! τί θὰ ἀπογενῆς ἐάν ἡ ἐπίσκεψίς μου αὕτη ἀνακαλυφθῇ; Εἶναι πιθανὸν ὁ κύριός μου νὰ μὲ ἀποπέμψῃ τοῦ Φρουρίου λίαν πρῶτ, φροντίσῃ δὲ νὰ μὴ ἴδω πάλιν τὴν Κυρίαν Χίλδαν! Ἐν τῇ δεινῇ ταύτῃ περιστάσει ἐναντιώνεσαι ἀκόμη, ἀγαπητέ μοι πάτερ, εἰς τὸ νὰ γνωστοποιήσω πρὸς τὴν ὀλίγον Κυρίαν Χίλδαν, ὅτι εὐτυχῶς εἰμαι θυγάτηρ σου; Εἶμαι βεβαία ὅτι αὕτη εἶναι τοσοῦτον ἀγαθὴ καὶ τοσοῦτον εὐγνώμων πρὸς ἐμέ, ὥστε θέλει συγκατατεθῇ νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ ἀνακουφίσω τὰ δεινὰ σου ἂν καὶ δὲν τολμᾷ νὰ σοὶ χάρισῃ τὴν ἐλευθερίαν σου.» «Ἐνῷ ἡδύνασο, φιλτάτη μου Ῥόζα νὰ διατελῇς ἐπισκεπτομένη με,» εἶπεν ὁ Ἰππότης «ἐπεθύμουν νὰ μὴ δώσω πρὸς τὴν Κυρίαν Χίλδαν αἰτίαν ἀνησυχίας· διότι, ὡς σὺ λέγεις, ἡ ἀγαθότης της καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη της εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ τὴν παρακινήσωσι νὰ ἐπέλθῃ εἰς βοήθειάν μου καὶ οὕτως ἐπισύρῃ τὴν δυσἀρέσκειαν τοῦ Κυρίου Ἐμβῆ. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἤδη ἤλλαξε· καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις ἡμῶν εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωστοποιηθῇ εἰς αὐτήν ἡ καταγωγὴ σου. Οὕτω τοῦ λοιποῦ σὺ θὰ ἦσαι ἀσφαλὴς ὑπὸ τὴν προστασίαν της, ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν ἦναι ὁ ἐμὸς κλη-